

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 11 Ἀπριλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Μεσάνυχτα ἡ ὥρα
Τὰ πάντα σπαῖνε
Τὸ σκότος βαθύ!
Μὰ ξάφνου καμπάνες
Τριγύρω σκορπᾶνε
Χαρὰ ἱερή...

Ἀνάβουν κεράκια
Καὶ ψέλνουν παπάδες
«Ἀνέστη Χριστός!»
Δακρύζουν οἱ γέροι
Δακρύζουν μαννάδες
Καὶ κάθε πιστός.

Ξεχνιοῦνται τὰ πάθη
Ξεχνιοῦνται τὰ μίση
Αὐτὴ τῇ στιγμή
Καὶ μόνον ἀγάπη
Μὲ μιᾶς θὰ γεμίση
Τὴν κάθε ψυχὴ!

Ἀνοίγουν τὰ οὐράνια
Στὴν πλάση σκορπιέται
Καινούργια ζωὴ
Στὴν κάθε καρδούλα
Ἡ ἐλπίδα γεννιέται
Μὲ θεία πνοή.

Καὶ μόνο θυσία
Θὰ γίνη τ' ἀρνάκι
— Σὰν θεὸς ἀμνός —
Αὐτὸ τὸ καμάρι
Γιὰ κάθε παιδάκι
Θὰ γίνη καϊμός.

ΦΑΚ

Τ' ΑΡΝΑΚΙΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

Χαρισμένο στὸν Τέλλο Ἄγρα
Τ' ἀρνάκια ποὺ βελάζουν στὶς αὐλές
Τοῦ Πάσχα τίς παραμονές, θλιμμένα,
Τίς ὥρες ποὺ περνᾶνε σιωπηλές,
Μονάχα καθὼς τᾶχουν ἀφημένα,

Μὲ κόπο ὡς μασουλᾶνε στὴ γωνιά,
Καὶ ἀπλανῇ, ἀθῶα, καθὼς τηράζουν,
Ἐνὸ τραβοῦν, νὰ κόψουν τὴ θηλιά.
Θαρρεῖς τὸ Σταυρωμένο πὼς κοιτάζουν.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Ζυχέλ, του είπε ο θεός του μαλακά· που είναι, παιδί μου, το νησάκι του Καμύλκ;
— Μά... στο σημείο όπου πλάτος και μήκος συναντώνται.
— Βρές το!

Ο Ζυχέλ δεν έζητησε εξηγήσεις. Από την ταραχή και των δυο εκκρίνων, κατάλαβε τί είχε συμβεί. Και παίρνοντας το διαβήτη, με χέρι που δεν έτρεμε καθόλου, ακούμπησε την άκρη του στην αρχή του πεντηκοστού πέμπτου μεσημβρινού, από το βορρά, κι' άρχισε να τον διαγράφη κατεβαίνοντας.

— Λέγε από που περνάει! πρόσταξε ο καπετάν 'Αντιφέρ.
— Μάλιστα, θείε μου.
Κι' άρχισε:

— Γή Φραγκίσκου - 'Ιωσήφ στη Βόρεια Θάλασσα...

— Καλά.
— Θάλασσα του Βάρεντς.
— Καλά.
— Νέα Ζέμλα.
— Παρκάτω.

— Θάλασσα του Καρά... 'Ασιατική Ρωσία... Αϊκτερινούπολη... Λίμνη 'Αράλ... Τουρκιστάν, Κίβκ.

— Φτάσαμε;
— Κοντεύουμε... Περσία, Χεράτ... 'Επειτα Μασκάτη, στη νοτιοανατολική άκρη της 'Αραβίας. Φτάσαμε!

— Μασκάτη; φώναξε ο 'Αντιφέρ σκύδοντας στο χάρτη.

Πραγματικώς, η διασταύρωση του πεντηκοστού πέμπτου μεσημβρινού και του εικοστού τετάρτου παραλλήλου γινόταν στη χώρα του 'Ιμάν της Μασκάτης, πρὸς τὸν κόλπο τοῦ 'Ομάν, ἀντικρύ στὸν Περσικὸ, πού χωρίζει τὴν 'Αραβία ἀπὸ τὴν Περσία.

— Μασκάτη; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ο 'Αντιφέρ.

— Μασκότα; ἔλεγε κι' ο Ζίλδας, πού δὲν εἶχε ἀκούσει καλά.

— 'Οχι Μασκότα, μαουνιέρη! Μασκάτη! οὐρλιασε ὁ φίλος του πού οἱ ὦμοι του εἶχαν σηκωθείς ταυτιά του.

— Ὅπως δὴ ποτε, δὲν εἶχαν ἀκόμα παρὰ μιὰ «συντεταγμένη κατὰ προσέγγισιν» ὥπως λένε οἱ μαθηματικοί, ἀφοῦ μόνο τὲς μοῖρες ἔλαβαν ὅπ' ὅψι τους κι' ὅχι καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ τόξου.

— Δοιπόν, Ζυχέλ, εἶναι στὴ Μασκάτη;

— Ναι, θείε μου... καμμιά ἑκατοστὴ χιλιόμετρα πὸς κάτω.

— Δὲν μπορεῖς νὰ προσδιορίσης ἀκριδέστερα;

— Ναι, θείε μου.
— 'Ελα λοιπόν, κάμε γρήγορα! Δὲν βλέπεις πὼς ἀνυπομονῶ;

Ο Ζυχέλ ξαναπῆρε τὸ διαβήτη, κοίταξε καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ μήκους καὶ τοῦ πλάτους, καὶ κατόρθωσε νὰ προσδιορίσῃ τὴ θέσιν μὲ τέτοια προσέγγιση, ὥστε τὸ λάθος δὲν ἔβγαινε παρὰ δυὸ-τρία χιλιόμετρα.

— Δοιπόν; Λέγε!

— Δοιπόν, θείε μου, ἡ θέσιν δὲν εἶναι στὴ χώρα τοῦ 'Ιμάν τῆς Μασκάτης, ἀλλὰ λίγο πὸς ἀνατολικά, στὸν κόλπο 'Ομάν.

— 'Ω, διάβολε!

— Γιατί «ὦ διάβολε»; ἔκαμε ο Ζίλδας.

— Γιατί ἐμεῖς, μάτια μου, γυρεύουμε νησί. Κι' ἀπάντησε ποτὲ νησί σὲ ἡπειρο τοῦ λόγου σου, πρῶην κυβερνήτη τῆς 'Οραίας 'Αμαλίας;... 'Ας εἶναι, ἐμεῖς ἀπὸ αὐριο ἀρχίζουμε τίς ἐτοιμασίες γιὰ τὸ ταξίδι.

— Μάλιστα, θείε μου, εἶπε ὁ Ζυχέλ ἀποφασισμένος νὰ μὴ φέρῃ καμμιά ἀντίρρηση.

— Ὅχι ἰδοῦμε ἂν φεύγῃ κανένα πλοῖο γιὰ τὸ Πόρτ-Σαῖδ. Ὅχι μὲ συνοδεύσῃ, Ζυχέλ.

— Βεβαίως, θείε μου.
— Καὶ σύ, μαουνιέρη!

— 'Εγώ;! φώναξε ὁ Ζίλδας.
— Ναι, ἐσύ!

Οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις προφέρθηκαν τόσο ἐπιτακτικά, ὥστε ὁ Ζίλδας, θέλοντας καὶ μὴ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

Ποιὸς θὰ παρηγοροῦσε τώρα τὴν καϊμένη τὴν 'Ενογάτη; Ποιὸς θὰ τῆς διηγόταν τὰ ταξίδια τῆς 'Οραίας 'Αμαλίας, γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσῃ;... 'Ε, τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τὸ γοργὸ ταξίδι μὲ τὸν «Στήρ-σμαν» ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν Αἴ-γυπτο.

Τὴν 21 Φεβρουαρίου, τὸ ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο Στήρσμαν (ὁ Τιμονιέρης) ἄφησε τὴν προκυμαία τοῦ Σαλιν-Μαλὸ μὲ τὴν πρῶνὴν πάλιρροια. 'Ηταν ἀνθρακοφόρο ἐννεακοσίων τόνων, ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Κάρδιφ, πού ἔκα-νε ἀποκλειστικῶς ταξίδια μεταξὺ Νιουκάστελ καὶ Πόρτ Σαῖδ. Συνήθως δὲν στεκόταν πουθενά. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, μιὰ μικρὴ ἀδραρία τὸ ἀνάγκασε νὰ σταθῇ στὸ Σαλιν-Μαλὸ γιὰ τὴν ἐπισκευή. Μποροῦσε βέβαια νὰ πάῃ καὶ στὸ Χερβούργο, μὰ ὁ πλοίαρχος

ἐπρότιμῃσε τὴν πατρίδα τοῦ 'Αντιφέρ γιὰ νὰ ἰδῇ, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καὶ κάποιον καλὸν φίλον... 'Υστερα ἀπὸ σαρανταοχτὼ ὥρες μπόρε-σε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του.

'Αλλ' ἀφοῦ πῆρε ὡς ἐπιβάτης τὸν κληρονόμο τοῦ Καμύλκ-πασᾶ, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ζυχέλ καὶ τὸν ἀχώριστο φίλον τοῦ Ζίλδας.

Ὅτι πῆγε: γιὰ τὸ 'Αντιφέρ νὰ προτιμήσῃ ἓν' ἀγγλικὸ ἀνθρακοφόρο, καὶ νὰ μὴν πάρῃ ἄξαφνα τὸ σιδηρόδρομο; 'Όταν ταξιδεύῃ κανένας γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χέρι ἑκατὸ ἑκατομμύρια, δὲν λυπᾶται τὰ ἐξόδα.

'Αλλ' αὐτὸς ἦταν ὁ παλιὸς φίλος πού ἤθελε νὰ ἰδῇ στὸ Σαλιν Μαλὸ ὁ πλοίαρχος Σίπ, ὁ κυβερνήτης τοῦ Στήρσμαν. Πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ σπίτι του. Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἐτοιμαζόταν ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο — τί καλὴ σύμπτωση!

— τοῦ ἐπρότεινε νὰ κάμῃ τὸ ταξίδι μὲ τὸ βαπόρι του. Δὲν τοῦ ζήτησε πολλὰ γιὰ ναῦλο καὶ τὸ βαπόρι ἦταν καλὸ, ἔτρεχε ἔντεκα κόμβους ὅταν ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχη, κι' ἤθελε μό-νο δεκατρεῖς ὡς δεκατέσσερις ἡμέρες γιὰ νὰ κάμῃ τὰ 5.500 μίλια πού χωρίζουν τὴ Μεγάλῃ-Βρετανία ἀπὸ τὸ μυχὸ τῆς Μεσογείου. Βέβαια δὲν ἦταν πολὺ κατάλληλο γιὰ ἐπιβάτες.

Θαλασσινοὶ ὅμως ὥς τὸν 'Αντιφέρ καὶ τοὺς δικούς του δὲν ἦταν τόσο ἀπαιτητικοί. Ὅχι εἶχαν τὴν καμπίνα τους, τὸ φαγητὸ τους καὶ τὴν κάποια τους περιποίηση. Καί, τὸ σπουδαιότερο, θὰ ἔκαναν τὸ ταξίδι κατ' εὐθεΐαν.

'Ετσι ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ, καὶ τώρα μέσα στὸν Στήρσμαν, πού ἄφησε κιόλα πίσω του τὸ ἀκρωτήρι Φρεχέλ, βρίσκονται ὁ καπετάν 'Αντι-φέρ, ὁ ἀνεψιὸς του κι' ὁ Ζίλδας Τρεγχομαίν, ἐφοδιασμένοι μὲ ἀρκετὰ χρυσὰ νομίσματα. πού ὁ μαουνιέρης τὰ φορεῖ στὴ μέση του μέσα σὲ μιὰ πέτσινη ζώνη, μ' ἓνα λαμπρὸ χρυσό-μετρο, μ' ἓνα καλὸ ἔξάντα, μ' ἓνα «'Εγχειρίδιο» χρήσιμο γιὰ τίς μέ-λουσες παρατηρήσεις τους κι' ἀκόμα μὲ μιὰ ἀξίνα κι' ἓνα λουστὸ, γιὰ νὰ σκάψουν στὸ νησάκι, ὅπου θὰ ἰδοῦν τὸ διπλὸ Κάπα, καὶ νὰ ξεχώσουν τὸ θησαυρὸ.

'Ηταν γερὸ καράβι ὁ Στήρσμαν, εἶχε καλὸ καπετάνιο κι' ἀξιοπλή-ρωμα ἀπὸ δυὸ μηχανικούς, τέσσερις θερμαστὲς καὶ καμμιά δεκαριά ναῦ-τες. 'Η 'Ενογάτη τὸ ἔβλεπε ἀπὸ τὸ πὺλ φηλὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ὡς τὴ στιγμή πού τὰ ἔξαρτα του χά-θηκαν στὸν ὀρίζοντα. Καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ περιμένῃ τὸ γυρισμὸ. Τὴν εἶ-χαν βεβαιώσει πὼς ἡ ἀπουσία τῶν ἀ-γαπημένων τῆς δὲν θὰ διαρκούσε

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

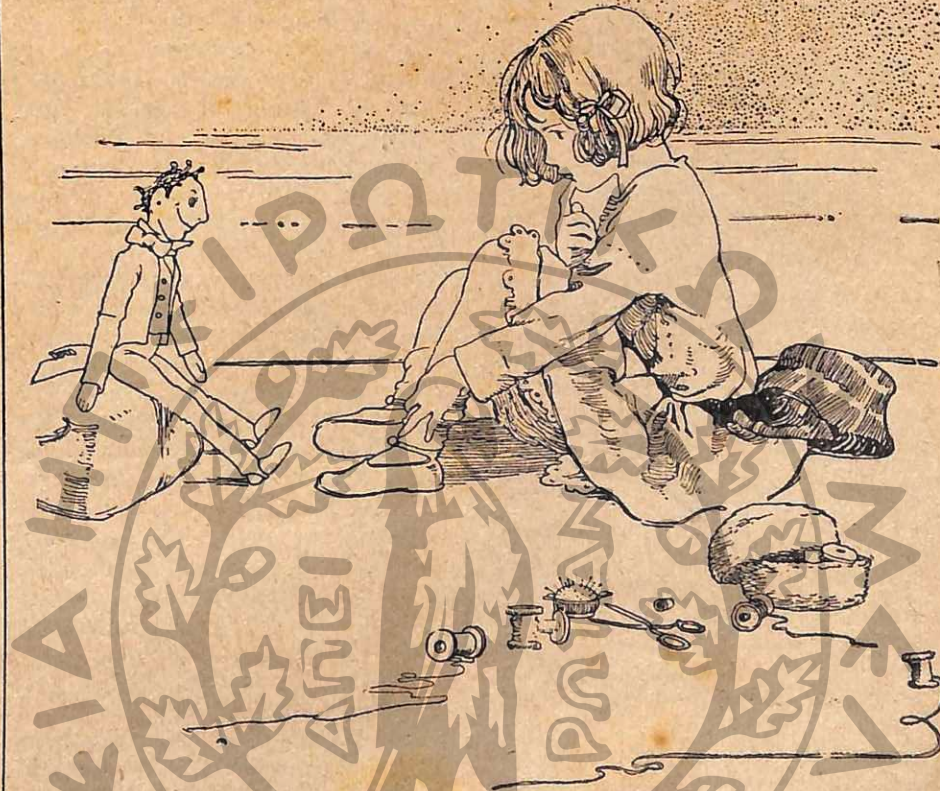
Δ'. 'Ο εὐθύμος Λουδοβίκος φεύγει γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τίγρεις.

Χτές, ὁ θεὸς μου ἦρθε νὰ γευματίσῃ στὸ σπίτι μας. Τὸν ἀγαπῶ πολὺ γιὰ τὴν διηγείται περιέργως ἱστορίες καὶ μὲ πολὺ ὁμορφο τρόπο. 'Α-λήθεια, κανέναν δὲν ἀκούσα ποτὲ νὰ διη-γῆται τόσο ὠραία. 'Όταν κἀνὴ τὸ μουγ-γοῖσμα τοῦ λεοντα-ριοῦ ἢ τὸν κρότο τῆς τουφεκίας, νομίζεις πὼς ἀκούς ἀληθινὸ λιοντάρι κι' ἀληθινὸ τουφέκι. Σὲ πιάνει φόβος, κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν.

Χάσηκα πολὺ πού τὸν εἶδα. Μοῦ ἔφερε μιὰ «Κιβωτὸ τοῦ Νῶε» γε-μάτη ζῶα λογιῆς-λογῆς γιὰ νὰ παίξουν τὰ παιδιὰ μου (κι' ἐγώ, ἐννοεῖται, μαζί τους). 'Επειτα μᾶς διηγήθηκε τὸ τελευταῖο του ταξίδι. Κι' ἦταν κατὶ ἔξοχο!

Πῆγε, φαντασθῆτε, στὴν 'Αφρική ἢ στὶς 'Ινδίες. Δὲν θυμοῦμαι τώρα καλά, θὰ ρωτήσω ὕστερα τὴ μαμὰ νὰ μοῦ πῇ πού ἀκριβῶς πῆγε' ὅπως-

δήποτε, ἦταν σ' ἓνα τόπο πού εἶχε μαύρους ἢ μελαφροὺς ἀνθρώπους καὶ θηρία. Εἶχε καὶ τίγρεις. Κι' ὁ θεὸς μου σκότωσε πολλὰς.

Σήμερα λοιπὸν τὸ πρῶτ', καθὼς ἐντὺνὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ πολεμοῦσα νὰ ξεπεροδέσω τὰ μαλλιά τῆς Ροζίνας, εἶπα:

— Τρομερὲς αὐτὲς οἱ τίγρεις! Τρώνε τὰ πάντα. Καὶ ζαρκαδία, κι' ἀνθρώπους, ἀκόμα κι' ἐλέφαντες.

παραπάνω ἀπὸ ἔξη ἑβδομάδες, Κι' ὅταν θὰ γύριζαν, πολυεκατομμυριοῦ-χοι ἢ φτωχοί, ὁ γάμος θὰ γινόταν ἀ-μέσως.

'Αμ' ὁ Μπέν 'Ομάρ κι' ὁ Σαούκ; Γιατί δὲν βρίσκονται κι' αὐτοὶ στὸ ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο; 'Αρνήθηκε νὰ τοὺς πάρῃ ὁ πλοίαρχος Σίπ;

Κάθε ἄλλο! Ὅχι τοὺς ἔπαιρνε μιὰ χαρὰ ἂν ἐπλήρωναν τὸ ναῦλο τους.

Ὁ 'Αλεξανδρινὸς ὅμως συμβολαιογρά-φος, στὸ ταξίδι του ἀπὸ 'Αλεξάνδρεια ὡς Μασσαλία, ὑπέφερε πάρα πολὺ γιὰ τὸν ἐπείραζε ἡ θάλασσα. Παρα-κάλεσε λοιπὸν τὸν ψευτογραμματικὸν τοῦ Ναζίμ νὰ γυρίσουν στὴν Αἴγυπτο, καὶ νὰ κάμουν καὶ ἄλλο ταξίδι, ὡς τὸ ἀγνωστο νησί τοῦ θησαυροῦ—ὅσο ἦταν δυνατό, ἐννοεῖται—διὰ ξηρὰς.

Ὁ Σαούκ δὲν τοῦ ἀρνήθηκε αὐτὴ τὴ χάρη. Κι' ἔτσι συμφώνησαν μὲ τὸν 'Αντιφέρ νὰ συναντηθοῦν κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς στὸ Σουέζ. Ὁ 'Αντι-φέρ μάλιστα τοῦ εἶχε πῆ ὀρθὰ-κο-φτὰ κατὰ τὴ συνήθειά του:

— 'Αφοῦ ὁ Καμύλκ-πασᾶς ἀπαι-τεῖ νὰ εἰσθε παρών, σὺν ἐκτελεστῆς τῆς διαθήκης του, ὅταν θὰ ξεθάψω τὴν κληρονομιά μου, νὰ εἰσθε. Μά, ἂν ἡ περίστασις μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ταξιδέψουμε μαζί, ἂς εἴμαστε καὶ χωριστά, γιὰ τὸν δὲν ἔχω καμμιά ὀρε-ξη νὰ πιάσω φίλιες μὲ τὸν κ. γραμ-ματικὸν σας, οὔτε μὲ σᾶς, κ. Μπέν 'Ομάρ!

'Ετσι ὁ Σαούκ κι' ὁ συμβολαιο-γράφος εἶχαν ἀφήσει τὸ Σαλιν-Μαλὸ πρὶν ἀπὸ τὸν Στήρσμαν. Πήγαι-ναν κι' αὐτοὶ—ὅσο ἦταν δυνατό διὰ ξηρὰς—στὸ Σουέζ, ὅπου μάλιστα θὰ ἔφταναν πρωτότερα ἀπὸ τὸν 'Αν-τιφέρ καὶ θὰ τὸν περιμέναν μὲ ἀνυ-πομονησία: ὁ ἓνας γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ποσοστὸ τοῦ ἀπὸ τὴν κληρονομιά, κι' ὁ ἄλλος γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἂν ἦ-ταν τρόπος, δόλκερη...

Ὡστόσο ὁ Στήρσμαν ἔπλεε μ' ὄλη του τὴ γρηγοράδα στὶς γαλλικὰς ἀκτές, χωρὶς νὰ παρακουιέται, γιὰ τὴν ἡ στερὰ τὸν προφύλαγε κάπως ἀπὸ τοὺς νοτιάδες. Ὁ Ζίλδας Τρεγχομαίν, πού δὲν εἶχε ταξιδέψῃ ποτὲ παρὰ στὸν ποταμὸν του, ἦταν πολὺ εὐχαρι-στημένος, εἶχε στὸ νοῦ του νὰ ἐπω-φελῇ ἀπὸ τὸ ταξίδι, γιὰ νὰ σπου-δάσῃ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν διαφό-ρων χωρῶν πού θὰ ἀναγκαζόταν νὰ διατρέξῃ. Φοβόταν μόνον μὴ τὸν πιάσῃ ἡ θάλασσα κι' ἔρριχνε περιέρ-για καὶ φοβισμένα βλέμματα στὸν ὀ-ρίζοντα. Δὲν καταδεχόταν νὰ καμῇ στοὺς ναῦτες τὸ θαλασσόλυκο, οὔτε δοκίμαζε νὰ φηφήσῃ τὸ σκαμπανέβα-σμα βηματίζοντας στὸ κατάστρωμα.

('Ακολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν ξέρω τώρα αν μια τίγρη μπορεί να φάει ένα δολάερο ελέφαντα. Είναι τόσο μεγάλος! Ο θεός μου όμως ήταν πάνω σ' ελέφαντα όταν μια τίγρη όρμησε άξαφνα να τον φάει. Κι' υποθέτω πως, πριν τη σκοτώση ο θεός μου με το τουφέκι του, θα έφαγε λίγον... ελέφαντα.

— Οι τίγρεις, είπα ακόμα, είναι πιο άγριες από τα λιοντάρια. Τη νύκτα, στο δάσος, ουρλιάζουν τρομακτικά. Κι' όμως υπάρχουν γενναίοι άνθρωποι που τις κυνηγούν.

Κατά τύχη, λέγοντας αυτά, κοίταξα τον εϋθυμο Λουδοβίκο. Χαμογελούσε πιο πολύ απ' το συνηθισμένο. Και είπε:

— Έγώ θέλω να πάω να κυνηγήσω τίγρεις!

Δεν άπόρησα και τόσο γι' αυτό το λόγο, γιατί ήξερα πως ο Λουδοβίκος μου είναι γενναίος. Τελευταία μάλιστα του άγόρασα κι' ένα τουφέκι που το χόρηκε πολύ. Κοιμάται μαζί του. Και φυσικά, θάθελε να του δοθής ευκαιρία ένα να το μεταχειρισθής.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΠΑΣΧΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τις ημέρες ξαναχυρίζω πάντα στα παιδικά μου χρόνια. Και θυμάμαι τις θαυμάσιες εκείνες γιορτές που χαίρόμουν στην πατρίδα μου, όταν ήμουν μικρό άμέριμνο παιδί κι' είχα τους καλούς μου γονείς να με φροντίζουν και να μ' οδηγούν σε όλα. Φυσικά και στην έκκλησίά ή στα «θηρσκευτικά μου καθήκοντα»... Όσο ήταν χειμώνας, ή μητέρα μου μ' έπαιρνε μαζί της στον Άη-Γιάννη ή στη Φανερωμένη, τις γειτονικές μας έκκλησίες, που λειτουργούσαν κάπως άργά—άπό τις δώδεκα ή μία, άπό τις έννιά ή άλλη. Μά όταν έμπαινε ή άνοιξη, που μπορούσα να ξυπνώ και να βγαίνω πιο πρωί, ο πατέρας μου μ' έπαιρνε στην Έπισκοπιανή ή στον Άγιο Χράλαμπο, έξοχικές έκκλησίες αυτές, σ' ένα όρατο παραθαλάσσιο προάστειο, που λειτουργούσαν άπό τις έπτά. Μετά τη λειτουργία, κάναμε κι' έναν περίπατο στους Κήπους και γυρίζαμε λιγάκι κουρασμένοι μά πολύ εύχαιοιστημένοι κι' οι δυο.

Ω, ήταν τόσο όμορφα! Η άνοιξη είχε στολισμένες τις πρασινάδες με μαργαρίτες άσπρες και κίτρινες, με δλοκόκκινες παπαρούνες και μ' άλλα γαλάζια ή μαδιά άγριολούλουδα. Τι πολύχρωμο το χαλί που άπλωνόταν στα χωράφια! Τό έδλεπα κι' άπό την άνοιχτή πόρτα της έκκλησίας, καθώς άκουγα τὰ ψαλίσματα, τις εύχές και τὰ ευαγγέλια. Τὰ ευαγγέλια προπάντων μάρεσαν πολύ. Είναι τόσο ποιητικά αυτά που λένε πριν και μετά το Πάσχα! Πρώτα των Βατών—και συνήθως άπ' αυτή την Κυριακή άρχιζα να πηγαίνω στις έξοχικές έκκλησίες—έπειτα της Άνάστασης, έπειτα του Θωμά, των Μυροφόρων, της Σικαριεύτιδος... Ο πα-

πά-Λογοθέτης, έφημέριος στον Άη, Χράλαμπο, πολύ γραμματισμένος, τὰ έλεγε θαυμάσια. Κι' όχι ψαλτά με μπάσσα και σικόντι, όπως σ' άλλες έκκλησίες· αλλά διαβαστά, καθαρά, σταράτα, λέξη προς λέξη, και μ' έκφραση, με τόνο ώστε να καταλαβαίνω το νόημα κι' ό άγράμματος. Κι' άλήθεια, στις έκκλησίες εκείνες το περισσότερο πήγαιναν άπλοί, ταπεινοί άνθρωποι του λαού—ψαράδες, βαρκάρηδες, κηπουροί, μυλωνάδες. Και σούκανε χαρά να τους βλέπης ντυμένους κυριακάτικα, να ακούνε με τόση ευλάβεια και με τόση προσοχή τὰ λόγια του Κυρίου...

Τη Μεγάλη όμως Έβδομάδα και το Πάσχα, όλη-όλη μου ή «έκκλησία» ήταν, την Κυριακή το πρωί, ή Άνάσταση που γινόταν στο υπαίθρο, και κατόπι ή λειτουργία: Δεύτε λάβετε φώς, Χριστός Άνέστη, Έν άρχη ήν ό λόγος και καθέξης. Δεν μ' έβγαζαν έξω βράδυ, κι' ούτε στα Νυμφία με πήγαιναν, ούτε στην Άκολουθία των Παθών, ούτε στη λιτανεία του Έπιταφίου, που μόνο την πένθημη μουσική της άκουγα άπό μακριά, αν τύχαινε να ξυπνήσω τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής. Έτσι δεν ήξερα καλά τί προσηγήθηκε άπ' την Άνάσταση. Μόνο, άπό την Κυριακή των Βατών, πως ό Χριστός μπήκε θριαμβευτικά στα Ίεροσόλυμα. Άλλά τί έκαμε κεί, τί τόν έκαμαν, άκρες μέσες: Κάποιος Μυστικός Δείπνος, κάποιος σταυρικός Θάνατος, κάποια Ταφή σε καινό μνημείο... Τί να ήταν αυτά; Πως να είχαν γίνει; Μόλις είχα μια ιδέα.

Κι' άξαφνα... τὰ έμαθα όλα! Είχα μεγαλώσει, φαίνεται, εκείνο το χρόνο, κι' οι γονείς μου με πήραν μαζί τους παντού. Έτσι άκουσα και τὰ φοβερά εκείνα ευαγγέλια της Μεγάλης Πέμπτης και της Μεγάλης Παρασκευής, και το Σήμερον κρεμάται!.. Είδα και το Χριστό με το άγκαθένιο του στεφάνι στο μαύρο σταυρό, ένα

μεγάλο Χριστό σαν άληθινό... Έπειτα τον είδα και νεκρό, ξαπλωμένο στον χρυσό Έπιτάφιο (κι' ό Χριστός του Έπιταφίου στη Ζάκυνθο δεν είναι κεγτημένος σε πανί, είναι ζωγραφισμένος σε ξύλο, σαν εικόνα περικαμμένη, όπως κι' ό Έσταυρωμένος). Και θυμώμαι άκόμα τί άλλοιώτικη έντύπωση, τί μεγαλύτερη χαρά μου έκαμε το Πάσχα στην έκκλησία, την πρώτη φορά, άφου είχ' άκούσει πια κι' ιδεί και μάθει όλα τὰ προηγούμενα. Μπορώ να πω πως αυτό ήταν το πρώτο μου Πάσχα.

Γιατί όλη τη Μεγάλη Έβδομάδα την είχα περάσει με το πένθος, με τη λύπη των Παθών. Είχα παρακολουθήσει το Χριστό στο μαρτύριό του, στην άγωνία του, στο θάνατό του· είχ' άκούσει και τη Διαθήκη του, είχα παρακαθήσει και στο Μυστικό Δείπνο, είχ' άκολουθήσει και την έκφορά του, κλαίγοντας μαζί με τη Θλιμμένη Μητέρα, που κι' αυτή άκολουθούσε ζωγραφιστή σε μια μεγάλη εικόνα σαν άληθινή: ό γλυκύ μου έαο, γλυκύτατόν μου τέκνον... Γι' αυτό το Χριστός Άνέστη μου έκαμε ύστερα τόση χαρά, τόση άγαλλίαση· γι' αυτό μου φάνηκε σά μιάν υπέρτατη ίκανοποίηση, σά μια νίκη, σαν ένας θρίαμβος. Έκείνος που φόρεζε για έμπαιγμό ψεύτικη πορφύρα, Εκείνος που ποτίσθηκε χολή και ξύδι, και μαστιγώθηκε, και καρφώθηκε σε ξύλο, και πέθανε μαρτυρικά, σαν άνθρωπος, έβγαине ζωντανός άπό τον τάφο κι' άνέβαινε στον ουρανό σά Θεός!

Έτσι έπρεπε να είναι. Για να μου δώση τόση χαρά ή Άνάσταση, έπρεπε να προηγηθής το Πάθος· για να μου κάμη τόση έντύπωση το Πάσχα, έπρεπε να γνωρίσω τη Μεγάλη Έβδομάδα. Μαθαίνοντας όσα έμαθα εκείνο το χρόνο, μάθαινα τη ζωή, που ως τότε ήμουν πολύ μικρός για να την ξέρω, άφου οι γονείς που με φρόντιζαν και μ' οδηγούσαν, δεν με πήγαιναν παρά στις χαρούμενες κυριακάτικες λειτουργίες και με προσύλαγαν άπ' τὰ λυπητερά που δεν ήταν άκόμα για μένα. Έτσι και στη ζωή: Τη χαρά, την άληθινή χαρά, την κατακτούμε ύστερ' άπό άγώνα και άγωνία, ύστερ' άπό κόπο και λύπη. Πριν άπό κάθε μας Πάσχα πρέπει να περάσουμε μια Μεγάλη Έβδομάδα.

Ω, αυτό το ξέρετε και σεις άπό τώρα. Μήπως την έβδομάδα των διαγωνισμών του σχολείου, που προηγείται άπό τη νίκη και τη χαρά του άριστα, δεν την όνομάζετε... Μεγάλη Έβδομάδα; Γελάτε, έ;... Και του χρόνου!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό JEAN WEBSTER

— Συνέχεια άπό το προηγούμενο —

9 Ιουνίου

Κύριον Τζών-Σμιθ

Κύριε: Έλαβον την ήμετέραν άπό 7ης τρέχοντος. Συμφώνως προς τὰς ύπό του γραμματέως σας διαβιβάσεις προς έμέ διαταγές σας, άναχωρώ την προσοχή Παρασκευήν, διὰ να παραθερίσω εις Λόκ-Γουίλλω.

Διατελώ ήμετέρα (Μίςς) Γερουσα Άμποι

Λόκ-Γουίλλω

3 Αύγουστου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Έχουν περάσει σχεδόν δυο μήνες που δεν σάς έγραφα κι' αυτό δεν ήταν ευγενικό άπό μέρους μου, το ξέρω, αλλά αυτό το καλοκαίρι δεν σάς άγαπούσα καθόλου—βλέπετε είμαι ελλικρινής!

Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο μου έκότισε, που άναγκάστηκα να παραιτηθώ άπό την ιδέα, πως θα περνούσα το καλοκαίρι στην κατασκήνωση των Μάκ-Μπράιτ. Έξω βέβαια πως είσθε ό κηδεμών μου και πως πρέπει να υπακούω σε κάθε σας επιθυμία όποιαδήποτε κι' αν είναι, αλλά σ' αυτή την περίπτωση δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιο λόγο δεν μ' άφήσατε να πάω. Ήταν τόσο όλοφάνερο πως ήταν το πιο εύχριστο και όφέλιμο πράγμα που μπορούσε να μου τύχη. Έάν ήμουν έγώ ό Μπάρμπα-Μακροπόδης και σεις ή Γιούντη θά σάς έλεγα: «Τρέξε, παιδάκι μου, να διασκεδάσης με την εύχη του Χριστού και τη δική μου· φρόντισε να γνωρίσης καινούργιους ανθρώπους και να μάθης καινούργια πράγματα. Ζήσε έξω στην έξοχή για να δυναμώσης και να είσαι γερή και ξεκούραστη για τη βαρεία μελέτη που σε περιμένει».

Μά που ένα τέτοιο πράγμα! Ισχύει δυο λέξεις άπό τον γραμματέα σας που με πρόσταξαν να πάω στο Λόκ-Γουίλλω.

Αυτό που με προσβάλλει είναι το άπρόσωπο άπό τις διαταγές σας. Μου φαίνεται πως αν αίσθανόσαστε έστω και στο έλάχιστο σεεις για μένα εκείνο που αίσθάνομαι έγώ για σας, θά μου στέλνατε τότε-τότε δυο γραμμές χαραγμένες άπό το δικό σας χέρι άντι για εκείνες τις άπαίσιες σημειώσεις του γραμματέως σας, που είναι κιόλας γραμμένες με τη γραφομη-

χανή. Έάν ήξερα πως μ' άγαπάτε έστω και τοσοδούλι και γώ δεν ξέρω τί δεν θα μπορούσα να κάνω για να σας εύχαριστήσω.

Έξω πως ύποσέθηκα να γράψω μεγάλα και όρατα γράμματα, γεμάτα με λεπτομέρειες για τη ζωή μου και για τις σπουδές μου, χωρίς να περιμένω ποτέ άπάντησή· σεις κρατείτε την δική σας την ύπόσχεση—με σπουδάζετε—και φαντάζομαι πως θά έχετε την ιδέα ότι έγώ δεν κρατώ την δική μου.

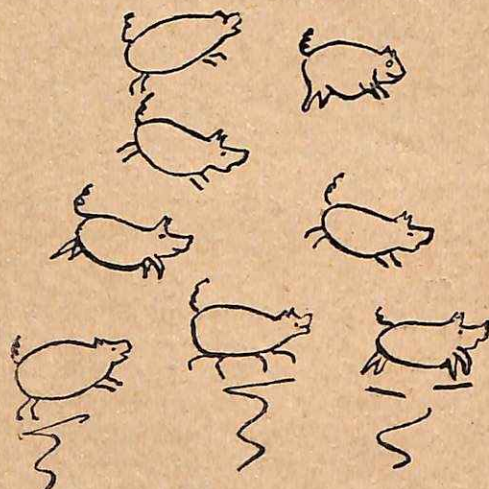
Άλλά, άγαπητέ μου Μπάρμπα, ή ύπόσχεση που σάς έδωσα είναι πολύ βαρεία για μένα. Στάλθηθα είναι βαρεία. Είμαι τόσο άπελπιστικά μονάχη μου. Σεις είσθε ό μόνος άνθρωπος που έχω να γαπώ και δεν είσθε παρά μια σκιά. Δεν είσθε για μένα παρ' ένας φανταστικός άνθρωπος που έχω τον έχω πλάσει μοναχή μου

«Μια κότα μας έβγαλε, άπό δεκαπέντε αυγά, μόνο τρία πουλάκια» (Σελ. 222, στ. β')

—και δίχως άλλο ό πραγματικός έαυτός σας ούτε στο έλάχιστο δεν θά μοιάζη με τον φανταστικό έαυτό σας. —Κάποτε όμως, όταν ήμουν στο νοσοκομείο μου στείλατε ένα μπιλιέττο γραμμένο με το χέρι σας και τώρα, όποτε νιώθω τον έαυτό μου άπόλυτα έγκαταλειμένο βγάζω το μπι

σοφίτα και τὸ εἶχα ρίξει στὸ διάβασμα. Περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα διάβασα Στήθεσον. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι πολὺ πὶδ διασκεδαστικὸς ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ζωγραφίζει στὰ βιβλία του. Τολμῶ νὰ πῶ πῶς ἔκανε τὸν ἑαυτὸ του ἐπὶ τὸν πρότυπο ἑνὸς ἥρωος μυθιστορήματος ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κάνουν φιγούρα. Δὲν τὸ βρίσκετε πῶς ἦταν μοναδικὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανε, νὰ ξοδέψῃ καὶ τίς δέκα χιλιάδες δολλάρια ποὺ τοῦ ἄφησε κληρονομία ὁ πατέρας του γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα κόττερο καὶ νὰ ταξιδέψῃ στὸν Ἑλληνικὸ Ὀκεανό; Ἐξῆς σύμφωνα μὲ τὴν κλίσση του ποὺ ἦταν ἡ ἀγάπη πρὸς τίς περιπέτειες. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς θὰ ἔκανα ἂν μοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας μου δέκα χιλιάδες δολλάρια. Θὰ ἤθελα τόσο νὰ ἰδῶ

«Μὰς ἔφυγαν ἑννέα γουρουνάκια καὶ ὅταν γύρισαν δὲν ἦσαν παρὰ ὀκτώ». (Σελ. 222, στ. β')

τοὺς τροπικούς. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κόσμο ὅλοκληρον. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω μὴ μέρη — σὰς τὸ λέω σοδάρὰ Μπαρμπά-Μακροπόδη μου, — ὅταν θὰ γίνω μὴ μεγάλη συγγραφεὺς ἢ μὴ μεγάλη καλλιτέχνης, ἢ μὴ μεγάλη ἡθοποιὸς ἢ ὅ,τι δὴποτε ἄλλο σπουδαῖο πρόσωπο. Ἐχω φοβερὴ δίψα γιὰ ταξίδια φτάνει νὰ ἰδῶ ἕνα χάρτη γιὰ νὰ μοῦ ἔρθῃ ἡ διάθεσις νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου, νὰ πάρω στὰ χέρια μου μὴ ὀμπρέλλα καὶ νὰ ξεκινήσω. «Πρὶν νὰ πεθάνω, τὰ μάτια μου θὰ ἰδοῦνε, τίς φοινικίες καὶ τοὺς ναοὺς τοῦ Νότου».

Πέμπτη βράδυ, κατὰ τὸ σούρουπο, καθισμένη στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

Μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σὰς γράψω νέα. Ἡ Γιούντη τώρα τελευταία ἔχει ἐξελιχθεῖ σ' ἕνα τέτοιο φιλόσοφο, ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ κάγῃ πλατύτερες συζητήσεις γιὰ τὸν

κόσμο γενικά, ἀντὶ νὰ ἀπασχολεῖται μὲ τίς ἀσήμαντες λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἀλλὰ ἂν πρέπει νὰ μάθετε νέα, ἰδοὺ τα :

Τὰ ἑννέα μὰς γουρουνάκια μὰς ἔφυγαν τὴν περασμένη Τρίτη ἀπὸ τῆς μάντρα τους καὶ ὅταν γύρισαν πίσω δὲν ἦσαν παρὰ ὀκτώ. Δὲν θέλουμε νὰ κατηγορήσουμε κανένα ἄδικα, ἀλλὰ ἔχουμε τὴν ὑποψία πῶς ἡ κυρὰ Ντὼντ ἔχει ἕνα γουρουνὶ περισσότερο ἀπ' ὅσα ἔπρεπε νὰ ἔχη.

Ὁ κύριος Γουήνερ ἔβλεπε τὸν ἀχρωῶνα του καὶ τὰ δύο τοῦ ἀλέτρια μ' ἕνα χτυπητὸ κίτρινο χρῶμα, ἕνα ἀπαίσιό χρῶμα, ἀλλὰ αὐτὸ βαστάει, λέει, καλύτερα.

Οἱ Μπρῆνερ ἔχουν μουσαφιρέους τοῦτη τῇ βδομάδα. Τὴν ἀδελφὴ τῆς κυρίας Μπρῆνερ καὶ δύο ἀνεψιὲς τῆς ἀπὸ τὸ Ὀχάτο.

Μιὰ ἀπὸ τίς Ρόντ "Αἰλάντ κότες μὰς ἔβγαλε ἀπὸ δεκαπέντε. αὐτὰ ποὺ εἶχε κλωσθήσει, μόνο τρία πουλάκια. Δὲν μπορούμε νὰ ἐξηγήσουμε αὐτὸ τὸ μυστήριον. Κατὰ τὴ δική μου γνώμη οἱ κότες Ρόντ "Αἰλάντ εἶναι πολὺ πρόστυχοι σόϊ. Προτιμῶ τίς Μπούφ-Ὀρπιγκτονς.

Ὁ γέρο "Αἶρα Χάτς ἔχει ρευματισμούς καὶ δὲν μπορεῖ πιά νὰ δουλέψῃ. Δὲν εἶχε μυαλὸ νὰ βάλῃ μερικὰ χρήματα στὴν μπάνκα, τότε ποὺ ἔβγαζε πολλὰ ἀπ' τὴ δουλειά του, ὥστε νὰ τοῦ βρίσκονται σὲ μὴ ὥρα ἀνάγκης καὶ τώρα γυρίζει

στοὺς δρόμους καὶ ζητιανεύει.

Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ θὰ δώσουν μὴ μικρὴ φιλανθρωπικὴ ἐσπερίδα στὸ δημοτικὸ Σχολεῖο ὅπου θὰ προσφέρουν καὶ παγωτά. Σὰς προσκαλοῦμε νὰ ἔρθετε μαζί μὲ ὅλη σας τὴν οἰκογένεια.

Ἀγόρασα ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖον τοῦ Τζιμ Γιώρθου ἕνα καινούργιο καπέλλο γιὰ εἰκοσιπέντε σέντς. Τὸ βλέπετε στὸ τελευταῖο μου πορτραῖτο ποὺ τὸ ἔχω βάλει γιὰ νὰ πάω νάλωνισω.

Ἐβράδυνας ἐντελὼς καὶ δὲν βλέπω πιά. Ἀλλωστε ὅλα τὰ νέα μου ἐξαντλήθηκαν.

Καληνύχτα
Γιούντη

Παρασκευὴ

Καλημέρα! Αὐτὰ εἶναι νέα μὴ φορὰ ποὺ θὰ σὰς γράψω σήμερα. Σὰν τί φαντάζεστε πῶς θὰ σὰς πῶ; Δὲν θὰ μπορούσατε ποτέ, ποτέ, ποτέ

νὰ βάλετε μὲ τὸ νοῦ σὰς ποιὸς πρόκειται νὰ ἔρθῃ στὸ Λόκ-Γουόλλω. Ἡ κυρία Σέμπλ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κύριο Πέντλετον. Κάνει τὸ γύρο τοῦ Μπέρκασιρ μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶναι κουρασμένος καὶ θὰ ἤθελε νὰναπαυθῇ λιγάκι σὲ μὴ δροσερὴ καὶ ἡσυχὴ ἐξοχή. Ἐὰν σταματήσῃ καμμιὰ βραδυὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του μπροστὰ στὴν πόρτα μὰς, θὰ εἶχαμε καμμιὰ κάμαρα γιὰ νὰ τὸν βάλουμε νὰ κοιμηθῇ;

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Δ. καὶ Γ. Τ.

Ο ΣΥΛΟΚΟΠΟΣ

Σφύριγμα γλυκὸ κι' ὁ τόπος
Γελαστὸς καλὸς περὶζει.
Ὁ φτωχὸς ὁ ξυλοκόπος
Στὸ σπιτάκι του γυρίζει.

Ἀπ' τὰ στριφτά, τὰ μυστικά
Τοῦ δάσους μονοπάτια,
Πηγαίνει πρὸς μὴ κλειστά,
Θαρρεῖς, τὰ μάτια.

Πόσα βράδια χιονισμένα
Πόσα βράδια ἀπὸ τοπάζι,
Πόσα μὲ βροχὴ, χαλάζι
Κι' ὅλα μὲ τὴν ἴδιαν ἔννοια.

Πέρα στὸ χωριὸ ἕνα σπίτι
Κάτω ἀπ' τὸν ἀποσπερίτη
Μ' ἕνα γαλανὸ καινὸ,
Ποῦ φιλεῖ τὸν οὐρανὸ.

Μιὰ γυναῖκα ἀγαπημένη
Κάθε βράδυ στὸ σκοτάδι
Νὰ γυρίσῃ περιμένει
Καὶ δύο ἔξωπνα παιδιά
Καθισμένα στὴ φωτιά :

Ἡ Μαρίτσα ποὺ μπαλῶνει,
Ὀχτὼ χρονῶ, στὸ παραγώνι
Κι' ὁ ἀδελφούλης ποὺ κρυώνει
Καὶ στὸ πλάι τῆς ζαρώνει.

Κάθε τόσο ἕνα κλαδί
Τὸ κεφάλι του φιλεῖ,
Καὶ τὸ δάσος, ἄχ, πῶς τρίζει
Ὅπως τὸν καλονυχτίζει !

Τρόμαξε στὴ ρεμματιά,
Μὴν τὸ πιάσει, ἕνα ζουλάπι,
Ὁ ξυλοκόπος σταματᾷ
Καὶ τοῦ λέει μὲ τόση ἀγάπη :

Μὴ φοβάσαι ἕνα διαβάτη,
Ὅτε τσεκούρι δὲν κρατῶ,
Μόνο ἔϋλα ἕνα δεμάτι
Γιὰ νὰ πάω νὰ ξεσταθῶ.

Βιάζομαι γιὰτι χιονίζει
Καὶ στὸ σπίτι τὰ παιδιά μου,
Περιμένουν καθισμένα
Στὸ σβυσμένο τζάκι χάμου.

Πάει πάει ὁ ξυλοκόπος
Καὶ καλὴσπερίζει ὁ τόπος,
Σ' ἕνα τόσο δὴ σπιτάκι
Γιὰ νὰ γνέφει ἕνα φωσάκι.

Κι' ὅπως ἡ πορτοῦλα ἀνοίγει,
Ἡ εὐτυχία τὸν τυλίγει,
Μ' ἕναν ἔτσι ὥρατον τρόπο
Τὸ φτωχὸ τὸν ξυλοκόπο !

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

Ἀπὸ «Τὸ Μαγικὸ Φλόουτο»
(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευση)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ἀπὸ τὰ φετεινὰ πρωταπριλιάτικα ψέμματα τῶν ἐφημερίδων, ἄλλα ἐσημείωσαν μικρότερη καὶ ἄλλα μεγαλύτερη ἐπιτυχία, ὅπως πάντα. Ἑλληνικὸ ὅμως πρωταπριλιάτικο ψέμμα διεθνούς ἐπιτυχίας, ὑπῆρξε μόνον ἕνα καὶ ἀμφιβάλλω ἂν μπορῇ νὰ υπάρξῃ ὁμοίό του δεύτερο. Καὶ τὴν ἐπιτυχία αὐτή, μὴ πολὺ παλιὰ ἐπιτυχία, ὅσο κι' ἂν λογαριασθῇ τυχαία, τὴ διεκδικεῖ, μὲ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια, ὁ ὑποφαινόμενος.

Ἦτανε λίγος καιρὸς, ποὺ εἶχα ἀφήσει τότε τὰ θρανία τοῦ Γυμνασίου καὶ ἔκανα τὰ πρῶτα μου δημοσιογραφικὰ γυμνάσματα σ' ἕνα μακαρίτικο φυλλάκι τοῦ Πειραιῶς, τὴν «Πρόνοια» τοῦ Λυμπεράκη. Ἦρθε λοιπὸν καὶ τότε ἡ Πρωταπριλιά καὶ φαίνεται ὅτι, ὡς... φιλολογικὸς συντάκτης, ἐκρίθηκα ὁ καταλλήλότερος νὰ συντάξω τὸ σχετικὸ πρωταπριλιάτικο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καθηγητὴς στὸ Γυμνάσιο ἦτανε ὁ μακαρίτης Ἰωάννης Χ. Δραγάσης, ὁ κατόπιν λυκειαρχὴς τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Δραγάσης ἦτανε καὶ ἑφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, ἕνας δραστηριώτατος πράγματι ἑφορος, ποὺ δημοσίευε συχνὰ στὶς ἐφημερίδες ἀρχαιολογικὰ ἀνακοινώσεις γιὰ τὰ διάφορα εὐρήματά του. Αὐτὲς, φαίνεται, καὶ κάποια φιλοδοξία νὰ μιμηθῶ τὸν ἀγαπητό μου καθηγητὴ μοῦ ἔδωκαν τὴ σοδάρωτή ἐμπνευση τῆς πρωταπριλιάτικης φάρσας μου.

Κάθησα καὶ σκάρωσα μὴ ἀρχαιολογικὴ εἰδήση.

Μιμήθηκα λοιπὸν τὸ ἀρχαιολογικὸ ὕψος καὶ τοὺς τεχνικοὺς ὅρους τοῦ δασκάλου μου, ποὺ τοὺς εἶχα προσφατοὺς στὴ μνήμη μου, καὶ τρύπωσα σὲ μὴ γωνία τῆς ἐφημεριδοῦλας τὴν παρακάτω εἰδήσι, μὲ τὸν ἀθόρυβο τίτλο Ἀρχαιολογικά :

«Ἀνασκαπτομένου χθὲς τοῦ ἀγροῦ τοῦ Ι. Τζαβάρη παρὰ τὴν θέσιν Κοκκινιά, ἀνευρέθη ἐπιτυμβία πλάξ ἐκ πεντελησίου λευκοῦ μαρμάρου, ὕψους 0,45 καὶ πλάτους 0,17 ἑκατοστών τοῦ μέτρου, φέρουσα παράστασιν ἀνδρὸς γενειώοντος, ἀνέχοντος διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ ἱμῆτιον αὐτοῦ καὶ τείνοντος τὴν δεξιὰν πρὸς ἀποχαιρετισμόν. Ὑπὸ τὴν παράστασιν, καλῶς διατηρουμένην, φέρεται ἐφθαρμένη ἐν πολλοῖς ἐπιγραφῇ δι' ἀρχαϊκῶν γραμμάτων, ἔχουσα ὡς ἑξῆς :

ΚΡ... ΕΜ... ΟΣ... ΤΩ ΠΑΡΑ...
ΛΥΚΑ... ΧΑΙΡΕΙΝ

Τὸ εὐρήμα, παραληφθὲν παρὰ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀπετέθη εἰς τὸ ἐν τῷ Γ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

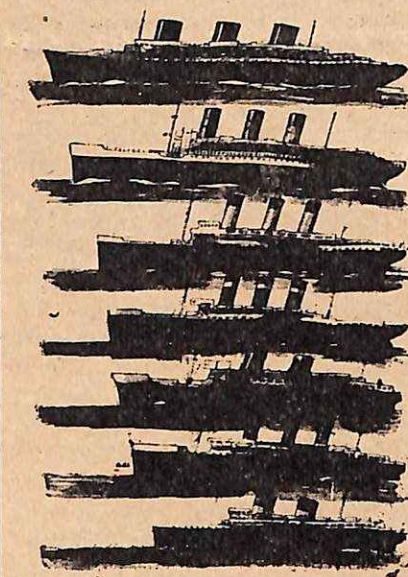
«Η Βασίλισσα Μαίρη» τὸ μεγαλύτερο υπερωκεάνειο τοῦ κόσμου, ἔκανε τὴν περασμένη βδομάδα τὸ πρῶτο του ταξίδι, ὅχι τὸ ταξίδι στὴν Ἀμερικὴ βέβαια, γιατί δὲν εἶναι ἀκόμη ἐντελῶς ἑτοιμοὶ καὶ χρειάζεται πολλὰ ἀκόμη νὰ τελειώσῃ ἐσωτερικῶς, ἀλλὰ τὸ ταξίδι τοῦ ἀπὸ τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Κλάιτ, στὸ Σούθαμπτον, ὅπου θὰ τοῦ δώσουν τὸ τελευταῖο χέρι γιὰ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ τὸ Μάιο καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο του ταξίδι.

Δὲν ἔχει περάσει ἀκόμη ἕνας χρόνος πού πέρασε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἀτλαντικὸν τὸ μεγαλύτερο Γαλλικὸν υπερωκεάνειο ἡ «Νορμανδία» καὶ τώρα ἡ «Βασίλισσα Μαίρη» σκοπεύει νὰ τῆς πάρῃ τὰ πρωτεῖα καὶ στὴν ταχύτητα καὶ στὴν πολυτέλεια. Γιατί, ὅπως ξέρετε, ὑπάρχει μεγάλος συναγωνισμὸς ἀνάμεσα στὰ διάφορα υπερωκεάνεια πού κάνουν τὸ ταξίδι μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ποῖο θὰ πάρῃ τὴν περιφέρειαν «κυανὴ ταινία» τοῦ Ἀτλαντικοῦ, δηλαδή ποῖο θὰ κάνῃ τὴν διαδρομὴν στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμον τὴν «κυανὴ ταινία» τὴν κατεῖχαν τὰ δύο υπερωκεάνεια τῆς ἀγγλικῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρείας Κιούναρ Λάιν, ἡ «Μπερεγκάρια» καὶ ἡ «Ἀκουιτάνια» καὶ κανένα ἄλλο πλοῖο δὲν κατάρθωσε νὰ τοὺς πάρῃ τὸ ρεκόρ. Τὸ 1912 ὁ «Τιτανικός», κάνοντας τὸ πρῶτο του ταξίδι στὸν Ἀτλαντικὸν θέλησε νὰ πάρῃ τὴν κυανὴ ταινία καὶ γιὰ νὰ κάνῃ γρηγορώτερα τὴ διαδρομὴν, πέρασε ἀπὸ ἀπηγορευμένη ζώνη, σ' ἕνα σημεῖο ἀπ' ὅπου κατεβαίνουν οἱ ὀγκόπαγοι τοῦ Βορείου Πόλου. Ἡ ἀπρονοησία αὐτὴ ἦταν καταστρεπτικὴ. Τὸ υπερωκεάνειο συγκρούσθηκε μ' ἕναν ὀγκόπαγο καὶ βυθίστηκε μέσα σὲ λίγες ὥρες. Χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπνίγησαν καὶ περιουσίες ἐκατομμυρίων ἔχθηκαν τότε.

Μετὰ τὸν πόλεμον ὅλα τὰ κράτη ἄρχισαν νὰ ναυπηγοῦν υπερωκεάνεια τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ἡ Ἀμερικὴ ναυπήγησε τὸ «Λεβιάθαν» πού τὸ ἐκτόπισμά του ἦταν 59,957 τόννων καὶ τὸ μήκος του ἀπὸ τὴν πλώρη ὡς τὴν πρύμνη 276 μέτρα. Τὸ «Λεβιάθαν» ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση ὅταν ναυπηγήθηκε γιατί, διαφορά του μετὰ τὸ μεγαλύτερο υπερωκεάνειο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μετὰ τὴν

«Μπερεγκάρια» ἦταν κολοσσιαία. Τὸ ἐκτόπισμά του ἦταν κατὰ 7,700 τόννους μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκείνης καὶ τὸ μήκος του κατὰ ὀκτὼ μέτρα μακρότερο. Ἔτσι ἡ Ἀγγλίς φιλοτιμήθηκε καὶ ναυπήγησε σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ «Λεβιάθαν» τὸ υπερωκεάνειο «Ματζέστικ» πού εἶχε μήκος 278 μέτρα ἀλλὰ τὸ ἐκτόπισμά του ἦταν μόνον 56.000 τόννων. Ὡστόσο κανένα ἀπὸ τὰ υπερωκεάνεια αὐτὰ δὲν κατάρθωσε νὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκόρ τῆς «Μπερεγκάριας» καὶ μόνον ὅταν ναυπηγήθηκε κατὰ τὸ 1930 ἡ «Βρέμη»

Τὰ μεγαλύτερα υπερωκεάνεια τοῦ κόσμου: Νορμανδία (γαλλικὸ), Βασίλισσα Μαίρη (ἀγγλικὸ), Ματζέστικ (ἀγγλικὸ), Λεβιάθαν (ἀμερικανικὸ), Βρέμη (γερμανικὸ), Μπερεγκάρια (ἀγγλικὸ), Ρέξ (ιταλικὸ).

ἦρθε ἡ κυανὴ ταινία σὲ γερμανικὰ χέρια. Μολταταῦτα ἡ «Βρέμη», καθὼς καὶ ἡ διδυμὴ ἀδελφὴ τῆς ἡ «Εὐρώπη», δὲν ἦταν μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ «Λεβιάθαν» καὶ τὸ «Ματζέστικ» γιὰ τὸ μήκος τους ἦταν μόνον 273 μέτρα καὶ τὸ ἐκτόπισμά τους 51,656 τόννοι. Ἦταν ὅμως πλοῖα ταχύτατα, μετὰ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις, μετὰ ἐντελῶς μοντέρνα κατασκευὴ καὶ ἑτοι κατάρθωση νὰ διασχίσουν τὸν Ὠκεανὸ μέσα σὲ διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν ἐνῶ τὰ μικρότερα υπερωκεάνεια χρειάζονταν ἕξ καὶ ἐπὶ τὰς ἡμέρες γιὰ νὰ τὸν διασχίσουν. Ὑστερὰ ἀπὸ δύο χρόνια οἱ Ἴταλοι ναυπήγησαν τὸν υπερωκεάνειον «Ρέξ», τὸ πλοῖο πού δὲν ζαλίζει, γιατί χάρις σὲ κάτι ἰδιαίτερα μηχανήματα πού ἔχουν ἐγκαταστήσει στὸ κύτος του, ὁσηδήποτε τρικυμία καὶ ἂν κάνῃ, ἔξω, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου κραταί

πάντοτε τὴν ὀριζόντιά του θέση. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν τὸ σχετικῶς μικρότερο ἀπ' ὅλα γιατί εἶχε μήκος μόνον 265 μέτρα καὶ ἐκτόπισμα 50000 τόννων. Εἶναι πολυτελέστερο ἀπ' ὅλα τὰ υπερωκεάνεια ὅσα εἶχαν ναυπηγηθεῖ ὡς τότε καὶ πέρασε τὸν Ἀτλαντικὸν σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ τὴν «Βρέμη», ἀλλὰ ἐπειδὴ πῆγε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, δὲν τοῦ ἀναγνωρίσθηκε.

Τέλος πέρασεν ἡ Γαλλία, πού δὲν ἤθελε νὰ ὑστερήσῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα κράτη ἐντυπώσῃ τὸν υπερωκεάνειον κολοσσὸ τῆς «Νορμανδία», τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ πλοῖα τοῦ κόσμου. Τὸ μήκος του εἶναι 314 μέτρα καὶ τὸ ἐκτόπισμά του 70,000 τόννοι ἡ δὲ ἐσωτερικὴ του πολυτέλεια ἀπερίγραπτη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γήπεδα τοῦ τέννις καὶ τῶν ἄλλων ἀθλητικῶν πατινιδίων, ἀπὸ τὶς κολυμβητικὰς δεξαμενὰς καὶ τὶς αἰθουσὰς συναυλιῶν καὶ κινηματογράφου ἔχει καὶ ἕνα σωστὸ πάρκο ἐπάνω στὸ κατὰστρωμά της καὶ ἕνα μοναδικὸ ἰχθυοστροφεῖο, ὑποκαταστήματα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παριστάνοντας οἴκους τῆς μόδας ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ καὶ νὰ ἀγοράσῃ ὅ, τι θέλει. Μετὰ τὸ πρῶτον υπερωκεάνειον ταξίδι τῆς ἡ «Νορμανδία» ἐπῆρε τὸ τρόπαιον ἀπὸ τὴν «Βρέμη» καὶ κατέχει ἴσαμε τώρα τὴν «κυανὴ ταινία». Τώρα ἡ «Βασίλισσα Μαίρη» ἀπειλεῖ πὺς θὰ τὸ πάρῃ αὐτὴ μετὰ τὴν σειρά της. Τὸν Μάιο θὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐλπὶς αὐτῆς τῶν Ἀγγλῶν.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Στὴ Νέα Ὑερσέη τῆς Ἀμερικῆς, ὅσο ἀπὸ πολλὰς ἐκνευριστικὰς ἀναβολὰς, «ἐξετελέσθη» ἐπιτέλους ὁ διαβόητος ληστής Χάουπμαν. Ἡ «ἐκτέλεσις» τοῦ ἔγινε μετὰ ἡλεκτρισμό. Τοῦ ξύρισαν τὸ κεφάλι, τὸν ἐκάθισαν σὲ μιὰ εἰδικὴ καρέκλα, ἔδεσαν στὰ μπράτσα του τοὺς ἡλεκτρικοὺς ἀγωγοὺς καί, πατώντας τρεῖς φορές ἕνα κουμπί, ἔκαμαν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κατὰδικου τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα πού τὸν ἐκeraύωνε μετὰ τὴν πρώτην.

Ἡ «ἐκτέλεσις» αὐτὴ, πού μετὰ τόσο ἐνδιαφέρον τὴν παρακολούθησε ὅλος ὁ κόσμος, ἔδωσε, ἀφορμὴν σ' αὐτὴ τὴ διαπίστωση: Ἀπ' ὅλους τοὺς τρόπους πού βρῆκαν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ θανατώνουν τοὺς κακοῦργους, ὁ σκληρότερος, ὁ βαρβαρότερος εἶναι αὐτὴ ἡ ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Ἐκεῖνο μάλιστὰ τὸ ξύρισμα τοῦ κεφαλοῦ — τί φρίκη!

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ

Τὴ μαμὰ μου ἀγαπῶ
Κανενὸς δὲν θὰ τὸ πῶ,
Τὸν μπαμπά μου τὸν λατρεύω
Κι' ὅπως πάντα τὸν γυροῦμαι,
Γιατὶ σὲ ταξεῖδι λείπει
Καὶ μὰς προξενεῖ τὴ λύπη

Τὴ μαμὰ μου ἀνησυχῶ
Ὅταν πάω καὶ κυλῶ,
Καὶ γιὰ νὰ μὲ φοβερώσῃ
Τὸν μπαμπά μου μού θυμίζει.
Νῶτος ἔρχεται κοντὰ μας
Καὶ μὰς φέρνει τὴν χαρὰ μας.
Σεληνιώτικος Βράχος (Γ)

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΥΛΗ ΜΟΥ

Τὴν ὥρα πού πάω νὰ ξαπλωθῶ στὸ μικρὸ μου κρεβάτι, σὲ θυμοῦμαι παντὶ, καλὲ μου ἀδελφούλη.
Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς τὸ δωμάτιο μου φαίνεται σκοτεινὸ. Οἱ Τιτάνες ὅλοι προβάλλουν ἀπ' τὶς κατὰμαυρες γωνίες γιὰ νὰ μὲ πνίξουν.

Ὁ! καλὲ μου ἀδελφέ, σὺν πλησιάζει αὐτὴ ἡ ὥρα ποῦ ὀυρῆσαι πάντα στὸ νοῦ. Σ' ἀναζητῶ, ἀλλὰ πού...
Θυμᾶσαι τὶς ὥρες κουβεντούλες μας, τὰ παιδιὰτικὰ ὄνειρά μας; Θυμᾶσαι ἀκόμη πού προσπαθοῦσες, βασανίζοντας τὸ μικρὸ σου μυαλοῦδάκι, νὰ μὲ λύσεις ὅλες τὶς πρῶτες, τὶς παιδίστικες μου ἀπορίες;

Καὶ ὅλα αὐτὰ ὥσπου νὰ μὰς πάρῃ ὁ γλυκὸς Μορφέας θεομὰ στὴν ἀγκαλιά του...

Ἐνῶ τώρα!!...
Κύριος τοῦ Ντάνσιγκ (Γ)

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Εἶχε ἀγωνιστεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ δυνατὸς κι' ἀνίκητος. Εἶχε δουλέψῃ χρόνια στὴν ξενιτιά, ἀπ' τὰ χέρια του πέρασε κάθε σκληρὴ κι' ἐπιπονη δουλειά. Εἶχαν ροζιάσει τὰ δάχτυλά του κι' εἶχε λυγίσει ἡ μέση του σ' ἀβάσταχτα βάρος πού σήκωνε.

Μὰ κάποτε ἀνταμειφθηκαν οἱ κόποι του. Ἐγινε πλούσιος καὶ βρέθηκε στὴν εὐχάριστη θέσιν νὰ νοιώσῃ πὺς δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη νὰ κοπιᾷ γιὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ τότε θυμῆθηκε τὴ μικρὴ του πατρίδα. Εἶν' ἀλήθεια πὺς τὴν εἶχε σχεδὸν ξεχάσει, δὲν μπορούσε νὰ τὴ φέρῃ μπρὸς τὰ μάτια του ἔτσι, ὅπως τὴν εἶδε γιὰ στερεὴν φορὰ, τὴ μέρα πού ἀκούσταχο κι' ἀγένητον παλληκάρι τὴν ἀποχαιρετοῦσε, φεύγοντας μακριὰ της, πολὺ μακριὰ, γιὰ τὴν πλανεύτρα τὴν ξενιτιά.

Χρόνια τώρα μέσ' στοὺς μαύρους καπνοὺς τῶν ἐργοστασίων εἶχε λησμονήσει τὸ γαλάζιο του νησί μετὰ τὸν καθαῖον καὶ ἑσπτερο ἡλιολουσμένο οὐρανόν.

Τὰ μέγαρά, τὰ πανύψηλα κι' ἐπιβλητικὰ τὸ κρύβανε τὸ λευκὸ κισσοπλεγμένο του σπιτάκι μετὰ τὸ μικρὸ περβόλι. Μὰ τώρα, μιὰ ἀτέλειωτη λαχτάρα τοῦ ἔβρωσε τὴν ψυχὴ. Νὰ τὰ ξαναδῇ ὅλα αὐτὰ, ὅλ' αὐτὰ καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴ γλυκειὰ του μαγνούλα, τὴ γριά, τὴν ἀπροστάτευτὴ πού χρόνια τώρα ζοῦσε στὴ μοναξιά της, μετὰ τὴ δικιά του τὴν προσηνιά.

Καὶ κίνησε μιὰ μέρα γιὰ τὴν πατρίδα. Ἡ ψυχὴ του, ψυχὴ σκλη

σκοτάδι μπαίνει σ' αυτά, τὰ γεμίζει και προχωρεί μέσα τους, μέσα μου, τ' ασημένια ψυχή μου, την ξεχειλά από σκοτάδι, τη φουσκώνει από κρύο την ψυχούλα μου!...

Και μένω έτσι, με τὰ μάτια διεσταλμένα κι' ανήσυχα, τὸ στήθος φουσκωμένο, τὸ στόμα μισάνοιχτο, σὲ μιὰ κοιμμένη, ἀγωνιώδη, ἀναπνοή... σ' ἐνα λυγρὸ διαρκή... ἐνὼ τὰ μελανισμένα νύχια μου χώνουνται μέσα στίς παλάμες.

Και μένω έτσι... μέσα στὸ ρίγος τοῦ σκοταδιού, με τὰ μάτια δλάνοιχτα νὰ τὸ βλέπω μ' ἀπόγνωση νὰ γίνεται πυκνότερο... ὁλοένα πυκνότερο.

Διάννα [B]

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Μυγδαλιά! Νὰ ἔνα δέντρο πὸν συμπάθω πολὺ, ὅταν εἶναι ἀνθισμένο. Εἶτε σὲ κήπο εἶτε σ' ἐξοχὴ τὸ ἴδιον, μοῦ προξενεῖ πάντα μεγάλη αἰσθητικὴ εὐχαρίστηση καὶ μὲ γεμίζει αἰσιοδοξία καὶ ἐνθουσιασμό. Καὶ δὲ χάνω εὐκαιρία, ὅταν συναντήσω μυγδαλιά, νὰ καθίσω κάτω ἀπ' τὰ ἀνθισμένα της κλαδιά καὶ νὰ ρεμβάσω, παρατηρώντας μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰπάνω τὰ ὠραία ροδόχρομα ἀνθὲς της πὸν φροντίζονται ἀπ' τὸ γαλανὸ τοῦρανοῦ χρῶμα καὶ πλαισιώνονται ἀπ' τὰ ὠραία πράσινά της φύλλα.

Κι' ἐννὴ ἀλήθεια πολὺ ξεκουραστική καὶ μεταρριωτική γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ μιὰ μικρὴ ἀνάπαυση, ἕνας ὀλιγόμορος ρεμβασμός, κάτω ἀπὸ μιὰν ἀνθισμένη μυγδαλιά. Τὸ χρῶμα ἀπὸ τ' ἀνθὲς της, σὰν ἀπαλὸ καὶ εὐχάριστο ποῦ εἶναι, ἐπιδρά μαλακὰ τὴν ψυχὴ σου, καὶ τὸ ἄρωμα ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ δέντρο εὐχαρίστη τὴν ὁσφρηση, ἐνὼ ὁ βόμβος ἀπὸ τὴς μέλισσες ποῦ κατακλύζουν τ' ἀνθὲς γιὰ νὰ ζητήσουν τὴ γύρη, ἐρεθίζει ἑλαφρὰ καὶ εὐχάριστα τ' αὐτιά σου.

Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω καταλαβαίνεις τὴν ἀλλή, τὴν ὅχι ἐξεζητημένη ὠραιότητα τῆς φύσης καὶ σοῦ δίνεται εὐκαιρία νὰ θαυμάσεις καὶ νὰ ἐκτιμήσεις τὸ ἔργο τοῦ δημιουργοῦ. Ἀφ' ἑνὸς γιὰ μιὰ στιγμή τὴν τύρβη καὶ τὸν θόρυβο τῆς πόλης καὶ λύνεις τὰ ψυχικά σου φτερά, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ πετάξεις πάνω ἀπ' τὰ τετριμμένα. Καὶ καταλαβαίνεις ὅτι γιὰ τέτοιες στιγμὲς ἔγινε ἡ ζωὴ καὶ ὅτι αὐτὲς εἶναι οἱ ἀληθινὲς ὠραιότητές της. Ἀθελά σου δὲ ἔρχονται στὰ χεῖλιά σου οἱ στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ.

Μυγδαλιά, τὴν ὁμορφιά σου ὅταν ἀνθίξεις στοῦ σπιτιοῦ μας τὴν Τὴ λεπτὴ τὴν εὐωδιά σου, μὴ μὰς τὴν πάρης τόσο γρήγορα, καλὴ. Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος [B]

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Βγήκε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ φυλακὴ της μιὰ ἔσθη χαρούμενη μέρα τ' Ἀπρίλη. Τέντωσε τὰ χνουδάτα φτερά καὶ πέταξε γεμάτη ὄρεξη γιὰ νὰ ζήσει, γεμάτη περιέργεια γιὰ τὸν καινούργιο κόσμο ποῦ ἀπλωνόταν μπροστά της.

Τὸ περιβόλι γιόρταζε κείνη τὴν ἡμέρα. Ὅλα τὰ λουλουδία στολισμένα περιέμεναν τὴν Ἀνοιξή, τὴν ὁμορφὴν πριγκίπισσα, τὴν κόρη τοῦ ἡλίου. Κι'

αὐτὸς τάλυνε μετὰ τὸ μαγικὸ του φῶς καὶ τοὺς ἔδινε μιὰ ἀλλοιώτικη ὄψη. Ἡ χλόη ἔστρωνε καταπράσινο βελουδένιο χαλί γιὰ νὰ πατήσῃ ἡ ἀγαπημένη βασιλοπούλα.

Καὶ τὸ ρυάκι μετὰ τὸν φλοῖθο τῶν διαφανῶν νερῶν τοῦ ὑμνοῦσε κι' αὐτὸ τὸν ἐρχομὸ της, μαζὶ μετὰ τὴς χουσαφένιες μέλισσες ποῦ βούϊζαν καὶ τὰ πουλιά ποῦ κελαηδοῦσαν γλυκά.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαρὰ βρέθηκε ἡ χιονάτη πεταλούδα, λουλουδι ζωντανὸ κι' αὐτὴ μέσ' στ' ἄλλα. Κι' ἔγινε στήν ἀγκαλιά τοῦ περὶφανοῦ κρῖνου, ψιθύρισε κάτω στὸν μεταλλοκλινὸ πανσέ, χαϊδεύει ἀπαλὰ τὸ πορφύρεο ἑκατόφυλλο, φτερούγιες γύρω στίς γαλανομάτες μουσωντίδες, ἔπαιξε μ' ἄλλες μυριόχρωμες ἀδελφούλες της. Ἦταν εὐτυχισμένη, χαρούμενη, ξένοιαστη.

Μὰ τὸ γαλανὸ ἄπειρο ποῦ ἀπλωνόταν ἀπὸ πάνω της τὴν τράβηξε πρὸς πολὺ. Λαχτάρησε νὰ πῇ ἐκεῖ, θαρρώνας πὸς θάβρισκε ἄλλους κόσμους, ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα ὠραιότερους. Καὶ τότε στα λουλουδία. Μ' αὐτὰ τὴν κοίταξαν ἐκπληκτα. Ὁ κρῖνος γέλασε εἰρωνικά, ὁ πανσὲς κούνισε τὸ κεφάλι, ὁ μενεξὲς κρύφτηκε πρὸς πολὺ στὸ πράσινο φύλλωμά του. Δὲν τ' ἄκουσε. Καὶ ψιθυρίζοντας ἕνα «ἀντίο» πέταξε.

Ἀνέβαινε, κι' ὁ γαλάσιος θόλος ὅλο καὶ μακρύτερα τῆς φαινόταν. Κι' ὁμοῦς ὅλο ἀνέβαινε. Καὶ στὸ τέλος βρέθηκε μόνη, ὀλομόναχη, ἕνα λευκὸ λεπτὸ πλάσματὶς μέσα στὰ γαλανόχρυσα χρώματα τ' οὐρανοῦ.

Μὰ ἦρθε ἡ στιγμή ποῦ τὰ φτερά της δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν κρατήσουν. Ἐννοῖωσε πὸς ἔπεφτε γρήγορα, τόσο γρήγορα ὥστε ἔχασε κάθε αἰσθησι.

Σὲ λίγο βρέθηκε ἐξαντλημένη στὴ ρίζα τοῦ κρῖνου.

Ἡ γιοστὴ τῆς Ἀνοιξὲς ἔξακολουθοῦσε γύρω της κι' αὐτὴ κοίτονταν ἄψυχη, θύμα ἑνὸς τρελλοῦ ὄνειρου.

Ροζελάντια [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαριμὰ! φωνάζει ἡ μικρὴ Φώφη γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Σήμερα ἦρθε πρώτη στὴν Ἀριθμητική!

— Μπράβο, παιδί μου! Καὶ τί σὲ ρώτησαν.

— Μὲ ρώτησαν πόσο κάνουν πέντε οἱ πέντε.

— Καὶ τί εἶπες;

— Εἴκοσι!

— Ἄ, λάθος! Πὼς ἦρθε λοιπὸν πρώτη;

— Ἦρθε πρώτη γιατί οἱ ἄλλες εἵπαν δεκαπέντε, δώδεκα, δέκα... Κι' ἡ δασκάλα εἶπε: «Ἡ Φώφη πλησίασε περισσότερο!».

Μήλον τῆς Ἐριδος

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ξενιτεύθηκε. Ἐνα βράδυ, στὴν καινούργια του διαμονή, μερικὰ παιδιὰ συζητοῦσαν ἀν τὸ φεγγάρι ἦταν πανσέληνος ἢ ὄχι.

— Ἀπόψε εἶναι! ἔλεγαν αὐτοί.

— Ὁχι, χτές ἦταν! ἔλεγαν οἱ ἄλλοι.

Ἐπιτέλους ζήτησαν καὶ τὴ γνώμη τοῦ Κουφιοκεφαλῆ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε αὐτός· ἐγὼ εἶμαι ξένος, δὲν ξέρω ἀκόμα τὸν τόπο σας καλά.

(Παλιό) Α. Μ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

'Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7 Ἀπριλίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μετὰ
τῆς Διάπλασης, διοργανοῦσε δισηδομα-
διαίες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ. Κά-
θε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9,
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ
μοῦ γράφουν, δικαιούνται νὰ ἔχουν ἀ-
πάντησιν—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη,
ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—
στὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Δυσανάγνω-
στα γράμματα, μετ' ἐξέθρο μὲλάνιν γραμ-
μένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουν-
τζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης
δὲν δέχομαι γράμματα ποῦ δὲν ἔχουν
τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέ-
πει νὰ πληρώσω, ὅτι λείπει διπλῶ. Νὰ
τὰ συγίτες στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βρά-
ζετε τὸ γραμματόσημο ποῦ χρειάζεται.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ!
Τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα στέλνω τὸ φιλὶ
τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης σ' ὅλα τὰ παι-
διά μου καὶ παρακαλῶ τὸν ἀναστάνα
Σωτῆρα νὰ τὰ φυλάξῃ καὶ νὰ τὰ φωτίξῃ
νὰ προσεύχωνται γιὰ νὰ γίνουν μιὰ μέρα
καλοὶ ἄνθρωποι καὶ χρήσιμοι στὴν κοινω-
νία. Τοὺς διαβιβάζω καὶ τὴς παχαλινὲς
εὐχὲς τοῦ κ. Φαίδωνος, τῆς Κυρᾶ-Μάρ-
θας, τοῦ Ἀνανία καὶ ὅλου μου τοῦ σπιτι-
οῦ. Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητὰ μου παι-
διά, μὲ θυεῖα καὶ μὲ χαρὰ!

Ρόζα-Δίνα, ἀφοῦ εἶπε ὁκτώ Ζαππιδες
Διαπλάσους, μπορεῖτε ἐξαίρετα νὰ ἱ-
δρῶστε Σύλλογο δικὸ σας, κι' ἀν ἀκόμη
δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν μέλη κι' ἄλλες
σας συμβατήριες. Τὸ δεύτερο γράμμα σου
τὸ ἔλαβα ὅταν τὸ πρῶτο εἶχε ἐντελεσθῇ,
δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ
ποῦ ἤθελες.

Ἀν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ με διαβάζεις,
Τζίν-Τζίν, δὲν ἐνδιαφέρεσαι τόσο γιὰ τὸν
ἀθλητισμὸ, αὐτὸ εἶναι μάλλον καλὸ. Γιατί
ὁ πολὺς, ὁ υπερβολικὸς, ὁ ἀποκλειστικὸς
ἀθλητισμὸς βλάπτει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ
πνεῦμα. Ἀν ὅμως παραμελοῦσε καὶ τὰ
μαθηματὰ σου, αὐτὸ θάταν πολὺ κακὸ. Τὸ
λέγω γιατί «παραμέρισε Μαθηματικά καὶ
Ἀρχαῖα» γιὰ νὰ καθήσῃς νὰ μοῦ γράψῃς,
κι' ἔπειτα «μὲ λύπη σου» τὰ ξανάπ

